

CERCETAȚI SCRIPTURILE - Partea 2

Să deschidem Bibliile
la Ioan 5.39:

**„Cercetați Scripturile, pentru că
socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre
Mine.”**

Acesta a fost titlul
nostru de data trecută, iar astăzi, dorim că continuăm cu partea a doua, iar
pentru aceasta vom merge la Ioan 10.30-31:

„Eu și Tatăl una suntem.

**Atunci, iudeii iarăși
au luat pietre ca să-L ucidă.”**

Este o afirmație care
ne umple de bucurie, dar în ziua când El era acolo și vorbea cu iudeii, ei s-au
înfuriat deoarece s-au gândit că era o blasfemie. Evreii au crezut că era o
erezie, o blasfemie, așa că au luat pietre ca să-L omoare, dar El le spunea
doar Adevărul.

El a spus: „Eu și Tatăl una suntem”, și spunea
Adevărul prin descoperirea pe care o avea; El se putea poziționa în Scripturi
pentru că nu avea amnezie spirituală. Noi am venit în această viață cu o
amnezie spirituală, dar Dumnezeu a trimis Cuvântul Său ca să ne scoată din
această amnezie spirituală, ca să înțelegem cine suntem cu adevărat, unde

mergem și care este scopul nostru în această viață.

Așa cum am spus

săptămâna trecută, fratele Branham a ajuns la mesajul „Cina”, în care a spus: *„Eu am înțeles că nu sunt copilul lui Charlie și Ella Branham”*. Așadar, indiferent ce nume citim pe Certificatul nostru de Naștere, acesta este doar o consemnare a vieții noastre firești, dar nu acesta este începutul nostru. Începutul nostru nu a fost când ne-am născut dintr-un pântec omenesc pe acest pământ, nu acesta a fost începutul nostru pentru că noi am fost cu El înainte de întemeierea lumii. Dacă nu ar fi așa, noi nu am putea avea Viața veșnică. Dar această Viață veșnică este propria Sa Viață, Viața care a fost în El de întemeierea lumii. Noi venim în această viață cu amnezie spirituală, dar Cuvântul o frânge ca să putem vedea cine suntem.

Fratele Branham a

spus: *„Această Biblie este o oglindă.”* O

oglină, în care putem să ne uităm ca să vedem ce este în neregulă și să reparăm aceasta, iar evangheliștii au folosit-o într-un anumit fel. Dar eu nu vreau să mă uit așa la Ea, ci vreau să văd cine sunt cu adevărat. Adevărata mea identitate este chiar aici în Biblie, iar când Ea reflectă ceea ce este înăuntru, eu pot spune: *„Sunt în versetul acela; acolo sunt eu.”*

Așa cum am spus

duminică dimineața, în povestea lui Rut, femeia dintre neamuri a cărei soț murise, ne vedem pe noi, pentru că noi suntem femeia dintre neamuri, a cărei primă natură a trebuit să moară. Iar după moartea ei, noi ne-am căsătorit cu Răscumpărătorul nostru înrudit. Astfel, noi putem să ne uităm la Rut și să spunem: *„Suntem noi. Această poveste este despre noi. Eu fac parte din această poveste.”*

Povestea lui Rut nu

este despre cei ce au trăit cu mii de ani în urmă, ci este despre Mireasă, despre acest Trup alcătuit din mai multe mădule, și se desfășoară chiar acum.

Așadar, Cuvântul a

venit ca să frângă amnezia spirituală, dar Isus Hristos nu a fost niciodată în amnezie spirituală. La vârsta de doisprezece ani, El predica în Templu, iar ei erau uimiți de lucrurile pe care le spunea acel băiat de doisprezece ani. Maria și Iosif au făcut o călătorie de trei zile fără El, apoi s-au întors la Ierusalim și L-au găsit în Templu. Când L-au găsit, Maria l-a zis: *„Tatăl Tău și cu mine Te-am căutat cu lacrimi”*, dar în fața ei stătea un băiat de doisprezece ani care nu avea amnezie spirituală. Ea a spus: *„Tatăl Tău”*, pretinzând astfel că Iosif era tatăl lui Isus, dar nu el era tatăl Lui, iar El a corectat-o imediat și i-a zis: *„Nu știați că trebuie să fiu în Casa Tatălui Meu?”* El știa Cine era Tatăl Său, care era lucrarea Sa și care era scopul Său pe acest pământ, iar acolo, El aducea Cuvântul deși avea numai doisprezece ani. Vedeti, El frângea amnezia spirituală.

Vedeți voi,

întotdeauna predicatorii au fost cei care s-au luptat cu Isus. Curva, vameșul, pescarul, nu au avut nici o problemă. De fapt, oamenii de rând Îl ascultau cu bucurie, iar popularitatea Lui era atât de mare încât atunci când a încălecat pe măgar și a intrat călare pe el în Ierusalim, mulțimile, masele de oameni, strigau: *„Osana!”* și aruncau înaintea Lui ramuri de palmier. Așadar, problema nu era cu oamenii de rând, ci cu predicatorii. Predicatorii au fost cei care i-au determinat pe aceiași oameni care au strigat *„Osana!”* și au aruncat pe jos frunze de palmier înaintea Lui, să strige câteva zile mai târziu: *„Răstignește-L!”* Oamenii de rând nu au vrut ca El să fie răstignit, ci au fost amăgiți de predicatori să ceară aceasta. Poporul, oamenii de rând erau încântați de darul care se afla în El și strigau: *„Osana Împăratului!”*, dar câteva zile mai târziu, tot ei au strigat: *„Răstignește-L!”* De ce? Ce s-a schimbat? Au fost influențați de predicatori.

Fratele Branham a

spus că cei care i-au făcut probleme au fost predicatorii. Noi nu spunem că nu-i iubim pe predicatori, pentru că-i iubim, dar ei trebuie să stea credincioși Cuvântului lui Dumnezeu și să nu lupte împotriva Lui. Amin!

Așadar, aici Isus Se

lupta cu predicatorii, cu cei care ar fi trebuit să știe și să cunoască lucrurile mai bine decât poporul. El a spus: „*Eu și Tatăl una suntem*”, iar ei ar fi trebuit să știe că acesta era adevărul. Ei ar fi trebuit să știe că El avea să spună aceasta. Când a venit Emanuel, „Dumnezeu cu noi”, ei ar fi trebuit să știe că acel Copil care S-a născut era Dumnezeu în trup de carne, dar atunci când El a spus: „*Eu și Tatăl una suntem*”, ei au luat pietre ca să-L omoare.

Aș vrea să privim

puțin la Scripturi pentru că am luat acest verset: „*Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți Viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine*”, și am spus că aceasta este o afirmație pe care acum o poate face Mireasa. Mireasa poate spune: „*Cercetați Scripturile pentru că socotiți că ele mărturisesc despre Mine.*” Uitați-vă la Estera, la Rut, la Rebeca, la Rahav, priviți la toate aceste personaje, la toate aceste femei din Biblie, și în fiecare din ele veți vedea un tip al Miresei. Amin!

Iată ce a spus fratele Branham despre versetul: „*Eu și Tatăl una suntem*”, în mesajul „**Grâul nu va moșteni împreună cu pleava**”:

„...*Dar când voi veți ajunge să spuneți: „Eu și Tatăl una suntem” și aceste celelalte lucruri, pleava se îndepărtează.*”

Ce spuneți voi? Exact

ceea ce a spus Isus în ziua aceea. Când amnezia spirituală este frântă și noi putem spune: „*Eu și Tatăl una suntem și aceste celelalte lucruri*”, pleava se îndepărtează.”

Ce a fost pleava?

Pleava a fost forma religioasă, învățătura religioasă care a protejat Sămânța ca să poată ajunge la suprafață. Dar când Sămânța a ajuns în punctul în care a putut spune că slujba lui Hristos și cea a Miresei este același lucru, când Ea a ajuns la maturitate și a putut înțelege că slujba lui Hristos și cea a Miresei este aceeași, Ea a început să mărturisească aceasta, iar pleava a început să se retragă.

„Eu și Tatăl una suntem” și aceste celelalte lucruri...”

Care sunt „aceste celelalte lucruri”? Acestea sunt lucruri ca: Ea este singurul loc ales pentru închinare.

Poate ziceți: „Ce vrei să spui prin aceasta? Hristos este singurul Loc ales pentru închinare!”

Așa este, Hristos este singurul Loc ales pentru închinare, dar unde este El? El a spus: *„În ziua aceea veți cunoaște că Eu sunt în voi și că voi sunteți în Mine.”* Așadar, unde este El? În voi. Înseamnă că dacă sunteți în locul ales pentru închinare, voi trebuie să fiți în Hristos. Unde este Hristos? *„Eu sunt în voi.”* Atunci unde sunteți voi? În Hristos, în singurul Loc de închinare.

Deci, unde este Hristos? În voi. *„Eu sunt în voi și voi sunteți în Mine.”*

Nu știu cum înțelegeți

voi aceste cuvinte, dar pentru mine este același lucru.

Să mergem împreună în

1 Corinteni 2.6-10:

„Totuși ceea ce propovăduim noi printre cei desăvârșiți este o înțelepciune, dar nu a veacului acestuia, nici a frunțașilor veacului acestuia, care vor fi nimiciți.”

Vedeți, înțelepciunea

este propovăduită printre cei desăvârșiți, nu pentru cei care nu sunt desăvârșiți, iar cuvântul „desăvârșit” înseamnă „întreg, matur pe deplin”.

Așadar, înțelepciunea

aceasta este pentru cei ce sunt desăvârșiți.

„Noi propovăduim înțelepciunea lui Dumnezeu, cea tainică și ținută ascunsă, pe care o rânduisse Dumnezeu, spre slava noastră, mai înainte de veci,

și pe care n-a cunoscut-o niciunul din frunțașii veacului acestuia; căci, dacă ar fi cunoscut-o, n-ar fi răstignit pe Domnul slavei.

Dar, după cum este scris: „Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc.”

Nouă însă Dumnezeu ni le-a descoperit prin Duhul Său.

Căci Duhul cercetează totul, chiar și lucrurile adânci ale lui Dumnezeu.”

Așadar, „*Duhul este Cel care cercetează* (în limba engleză este tradus: „*caută*”) *totul*”, nu mintea omenească. Noi am început să facem studii biblice, tot felul de comentarii ale Scripturilor în seminarii, ca să încercăm să găsim lucrurile adânci ale lui Dumnezeu, dar omul nu poate căuta lucrurile adânci ale lui Dumnezeu, ci Duhul lui Dumnezeu este Cel care caută lucrurile adânci ale lui Dumnezeu. Aleluia!

„Nouă însă Dumnezeu ni le-a descoperit prin Duhul Său.”

Cuvântul cheie de aici este „*le-a descoperit*”, ceea ce înseamnă că fără descoperire nu le vom înțelege niciodată. Oricât de mult studiu s-ar face, acesta nu poate aduce descoperirea.

„Nouă însă Dumnezeu ni le-a descoperit prin Duhul Său. Căci Duhul cercetează totul, chiar și lucrurile adânci ale lui Dumnezeu.”

Astfel, dacă avem Duhul lui Dumnezeu, El iubește Cuvântul și caută lucrurile adânci ale Cuvântului. De aceea, pentru mine este foarte ciudat când cineva spune: „Eu nu am nevoie să înțeleg, ci voi spune doar: „Cred!” Dar Duhul caută lucrurile adânci. Aceasta nu înseamnă că trebuie să înțelegeți totul, dar Duhul spune: „Eu vreau să știu. Vreau să-L cunosc pe Domnul nostru, vreau să știu ce se întâmplă.” Nu din punct de vedere intelectual, fiindcă Duhul cercetează toate lucrurile, chiar și lucrurile adânci ale lui Dumnezeu. Duhul este Cel care ne atrage înapoi la casete, înapoi la Cuvânt și spune: „Vreau să știu mai mult. Aceasta a fost minunat, arată-mi mai mult. Mi-ai arătat-o pe Estera și a fost minunat, dar vreau să văd mai mult.” Nu spuneți niciodată: „Eu nu am nevoie să știu. Voi veni la biserică și voi cânta câteva cântece, dar mă voi deconecta când predicatorul aduce lucruri prea complicate pentru că nu vreau să le cunosc. Deci, voi ieși pe ușă și voi pleca.”

Duhul caută lucrurile

adânci, dar aceasta nu înseamnă că le vom înțelege întotdeauna. Adevărul este că există multe lucruri pe care noi nu le înțelegem, dar Duhul cercetează lucrurile adânci, tainele, ceea ce Se afla în Gândul Său.

Fratele Branham a

venit să ne aducă ceea ce era în adâncimea gândului lui Dumnezeu, ceea ce a fost așezat în taină în toată Biblia. Dumnezeu nu a lăsat aceasta pe dinafară, ci a existat o taină adâncă ce se desfășura prin toată Biblia și care a venit la suprafață la deschiderea Pecetilor, făcând ca Biblia să fie o Carte nouă. Ce a fost aceasta? Duhul tânjea; mulți profeti și înțelepți au tânjit să vadă ziua de azi, deoarece Duhul caută lucrurile adânci ale lui Dumnezeu.

„În adevăr, cine dintre oameni cunoaște lucrurile omului, afară de duhul omului, care este în el? Tot așa, nimeni nu cunoaște lucrurile lui Dumnezeu afară de Duhul lui Dumnezeu.” (v. 11).

Vedeți, lucrurile lui

Dumnezeu nu le cunoaște nici un om, ci doar Duhul lui Dumnezeu. Nu contează câte diplome poți atașa la numele tău, câtă greacă, ebraică sau orice ai mai studiat, tu nu vei ști nimic dacă nu-ți este descoperit de Duhul lui Dumnezeu. Putem cunoaște greaca și ebraica, putem memora toate Scripturile, putem cunoaște punctuația așa cum trebuie, dar fără descoperire nu știm nimic. Amin!

„Tot așa, nimeni nu cunoaște lucrurile lui Dumnezeu afară de Duhul lui Dumnezeu.”

Noi nu putem

contrazice Scripturile, fiindcă nimeni nu poate cunoaște lucrurile lui Dumnezeu.

„Și noi n-am primit duhul lumii, ci Duhul care vine de la Dumnezeu, ca

să putem cunoaște lucrurile pe care ni le-a dat Dumnezeu prin harul Său.

*Și vorbim despre ele nu cu vorbiri învățate de la
înțelepciunea omenească, ci cu vorbiri învățate de la Duhul Sfânt,
întrebuințând o vorbire duhovnicească pentru lucrurile duhovnicești.*

*Dar omul firesc nu primește lucrurile Duhului lui
Dumnezeu, căci pentru el sunt o nebunie, și nici nu le poate înțelege, pentru
că trebuie judecate duhovnicește.*

*Omul duhovnicesc, dimpotrivă, poate să judece totul și el
însuși nu poate fi judecat de nimeni.*

*Căci „cine a cunoscut gândul Domnului, ca să-l poată da
învățătură?” Noi însă avem gândul lui Hristos.” (v. 12-16).*

Cheia este
descoperirea.

De aceea, fratele Branham a spus: „*Mai
presus de toate lucrurile, rugați-vă pentru descoperire.*”

Noi nu ne avântăm
niciodată, ci așteptăm și ne rugăm pentru descoperire, iar descoperirea vine
ciudat. Ea nu este ceva pentru care trebuie să insistăm și să facem presiuni,
iar apoi să spunem că o avem. Descoperirea vine prin faptul că ne hrănim în
continuu, și dintr-o dată are loc un pocnet. Descoperirea nu se primește prin
stăruință, prin faptul că pui presiune sau prin faptul că stai pe genunchi până
transpiri, ci uneori vine în timp ce tai iarba, conduci mașina sau ascuți o
casetă sau un predicator care predică. Noi muncim ca să ne hrănim, nu ca să
înțelegem, dar dintr-o dată are loc ceva, un mic pocnet.

Uneori, cea mai mică schimbare din mintea noastră ne duce de la o înțelegere firească la una duhovnicească și dintr-o dată este ca la piesele de domino care încep să cadă: poc, poc, poc, poc, pentru că ne este dată de Duhul. Descoperirea nu este dată de un om și nu poate fi înțeleasă de intelectul unui om, ci este deslușită de Duhul, duhovnicește. Noi trebuie să ne hrănim nu să ne dăm singuri descoperiri. Înțelegeți? Noi trebuie să ne hrănim, iar Dumnezeu este Cel care aduce descoperirea.

Să mergem la Ioan
3.

Acesta este motivul pentru care Isus a putut să spună: *„Tată, Îți mulțumesc că ai ascuns aceste lucruri de ochii celor înțelepți și le-ai descoperit pruncilor”*, iar eu mă bucur pentru că sunt unul din pruncii Săi.

Ioan 3.1-2:

„Între farisei era un om cu numele Nicodim, un fruntaș al iudeilor.

Acesta a venit la Isus noaptea și l-a zis: „Învățătorule, știm că ești un Învățător venit de la Dumnezeu, căci nimeni nu poate face semnele pe care le faci Tu, dacă nu este Dumnezeu cu el.”

Noi știm că Nicodim a fost un conducător al iudeilor. El era un fariseu și făcea parte din Sinedriu, iar atunci când s-a întocmit un consiliu care să decidă ce să facă cu Isus, a stat de partea Lui.

„...și I-a zis: „Învățătorule, știm că ești un Învățător venit de la Dumnezeu, căci nimeni nu poate face semnele pe care le faci Tu, dacă nu este Dumnezeu cu el.”

Nicodim avea cunoștință, dar nu avea nici o descoperire. El înțelegea, putea vedea că Isus venea de la Dumnezeu, dar nu avea descoperire.

„Drept răspuns, Isus i-a zis: „Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu.”

Dacă începem să pătrundem în felul în care vorbea Isus cu oamenii, mintea noastră începe să devină confuză.

Nicodim a venit la Isus noaptea și tot ce I-a spus a fost:

„...știm că ești un Învățător venit de la Dumnezeu, căci nimeni nu poate face semnele pe care le faci Tu, dacă nu este Dumnezeu cu el.”

Probabil, Nicodim se aștepta ca Isus să-i spună: „Mulțumesc, apreciez că cunoști aceasta. Dumnezeu să te binecuvânteze.” Dar Isus nu a răspuns nimic la ceea ce a spus Nicodim, nu a făcut nici o referire la afirmația lui, ci S-a dus direct la inima sa:

„Drept răspuns, Isus i-a zis: „Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu.”

Nicodim I-a zis: „Cum se poate naște un om bătrân? Poate el să intre a doua oară în pântecele maicii sale și să se nască?” (v. 3-4).

El punea o întrebare logică, rezonabilă, dar Isus nu vorbea nici logic, nici rezonabil și voia ca nici Nicodim să nu gândească logic sau rezonabil, ci voia ca el să gândească duhovnicește. Gândirea duhovnicească este diferită de gândirea umană.

„Isus i-a răspuns: „Adevărat, adevărat îți spun că, dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu.

Ce este născut din carne este carne și ce este născut din Duh este duh.

Nu te mira că ți-am zis: „Trebuie să vă nașteți din nou.”” (v. 5-7).

Noi nu-l condamnăm pe Nicodim pentru faptul că s-a mirat de cele auzite, pentru că acesta este un termen nou. Nicodim a studiat Scripturile. El a citit Legea, profeții, Proverbele, Psalmii, a citit tot, dar nu a auzit niciodată termenul: *„Voi trebuie să vă nașteți din nou.”* Nicodim avea diplome, avea educație, făcea parte din Sinedriu și nu era un om ignorant, ci era un conducător al poporului; el nu era un începător, dar ceea ce auzea de la Isus era un termen nou: *„Voi trebuie să vă nașteți din nou.”*

Vedeți? Isus nu i-a explicat nimic, ci Se aștepta ca Nicodim să-L înțeleagă. Uneori, Isus nu explică anumite lucruri, ci așteaptă să fie înțeles de copiii Săi. El nu este aici ca să facă apel la intelect, ci aceste lucruri trebuie deosebite

duhovnicește și date de Duhul.

El nu era acolo ca să-i explice lui Nicodim, ci singurul lucru pentru care a venit și pe care trebuia să-l facă era să caute și să mântuiască tot ce era pierdut. Slujba Sa a fost să caute și să mântuiască ce era pierdut. Și ce făcea El? Răspândea Cuvântul Său ca să-i găsească pe cei care aveau deosebire duhovnicească, astfel ca ei să înțeleagă ce se petrecea. Uneori, ei nu puteau înțelege nimic cu mintea, cum s-a întâmplat cu Petru care nu a putut aduce o explicație logică, dar a primit o descoperire care nu venea de la un om, ci de la Dumnezeu Tatăl. Astfel, când a spus: „*Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu*”, acesta nu a fost rezultatul înțelegerii intelectului unui om, nu a venit prin studierea sau citirea Scripturilor, ci i-a fost dată de Dumnezeu Însuși, pentru că în Petru era o Sămânță.

Așadar, Isus nu a venit ca să explice totul, ci a venit să semene Sămânța, iar când Cuvântul S-a unit cu Cuvântul, Sămânța a venit la Viață. Aleluia!

„Nu te mira că ți-am zis: „Trebuie să vă nașteți din nou.”

Isus vorbea duhovnicește, dar Nicodim înțelegea firește. Unul vorbea la un nivel total diferit, dar ascultătorul îl asculta cu o înțelegere firească, cu mintea unui om. Isus spunea: „*Voi trebuie să vă nașteți din nou*”, și se referea la o naștere duhovnicească, la faptul că Sămânța aflată înăuntru vine la Viață prin naștere, ceea ce spunea El fiind corect în totalitate.

Ceea ce spunea Isus era corect pentru o minte duhovnicească, dar în fața Lui stătea o minte firească ce se gândea: „Ca să mă nasc din nou, trebuie să ies iarăși din

pântecul mamei mele.” Nicodim judeca firește, dar Isus vorbea duhovnicește.

„Vântul suflă încotro vrea și-i auzi vuietul, dar nu știi de unde vine, nici încotro merge. Tot așa este cu oricine este născut din Duhul.” (v. 8).

Cine este născut din

Duhul? Cei născuți din Duhul sunt ca și vântul. Voi puteți auzi vântul, îl puteți vedea cum bate, cum mișcă frunzele, dar nu știți de unde vine, nici încotro se îndreaptă. La fel este și cu noi, iar aceasta se datorează faptului că suntem născuți din Duhul. Această mișcare pe care o vedeți în această viață nu este începutul meu și nu va fi sfârșitul meu, ci așa cum bate vântul printre copaci și puteți vedea impactul mișcării lui, puteți vedea cum Se mișcă Duhul, dar nu știți de unde vine și nici încotro Se îndreaptă. La fel este cu cei născuți din Duhul, originea lor merge înapoi, în Gândul adânc al lui Dumnezeu, dar tot ce vedeți voi este mișcarea ce are loc înaintea ochilor voștri.

Aleluia!

„Nicodim I-a zis: „Cum se poate face așa ceva?”

El gândea firește

pentru că nu a făcut trecerea la gândirea duhovnicească, ci încă privea firește. El privea încă la dimensiunea în care trăia, la materia tangibilă, la vântul de pe pământ, la nașterea firească, la cele firești din dimensiunea aceasta și nu putea să vadă ceea ce vedea Isus.

„Isus i-a răspuns: „Tu ești învățătorul lui Israel și nu pricepi aceste lucruri?”

Adevărat, adevărat îți spun că noi vorbim ce știm și mărturisim ce am văzut; și voi nu primiți mărturia noastră.

*Dacă v-am vorbit
despre lucruri pământești...” (v. 9-12).*

Toată conversația lor de până atunci fusese doar despre lucruri pământești. Nicodim era în stare de șoc, era confuz, nu înțelegea nimic din ceea ce îi spunea Isus, iar El a continuat: „Dacă ți-am vorbit despre lucrurile pământești și n-ai înțeles, cum le vei înțelege pe cele duhovnicești?” El vorbea la nivelul bebelușilor, la nivelul pământesc, acolo unde Se întâlnește Duhul cu pământul, dar nu putea să-i ducă la înălțimi mai mari. Astfel, El le-a spus ucenicilor Săi: „Sunt multe lucruri pe care Mi-ar fi plăcut să vi le spun, dar nu sunteți capabili să le purtați pentru că încă nu ați ajuns la maturitate.” Și același lucru l-a spus apostolul Pavel: „Voi ar trebui să vă hrăniți cu carne, dar încă beți lapte.” „*Voi trebuie să vă nașteți din nou.*” Acesta era doar un lucru pământesc.

„Dacă v-am vorbit despre lucruri pământești și nu credeți, cum veți crede când vă voi vorbi despre lucrurile cerești?

Nimeni nu s-a suit în cer, afară de Cel ce S-a coborât din cer, adică Fiul omului, care este în cer.” (v. 12-13).

Cum sună aceasta pentru raționamentul și intelectul vostru uman? El tocmai l-a dus pe Nicodim într-o călătorie pe care acest fruntaș nu a putut s-o explice.

„Voi trebuie să vă nașteți din nou, dar nu din carne, ci din Duh, ca și vântul.” Cum este posibil așa ceva?

„Nu vă mirați! Dacă v-am spus lucruri pământești și nu le înțelegeți, cum le veți înțelege pe cele

cerești?”

Apoi, a zis:

„Nimeni nu s-a suit în cer, afară de Cel ce S-a coborât din cer, adică Fiul omului, care este în cer.”

Noi am vorbit despre aceasta săptămâna trecută. Puteți să vi-l imaginați pe Nicodim plecând de acolo și pe cineva întrebându-l: „Ce ți-a spus Domnul?”, iar el să răspundă: „Nu știu. El a spus ceva despre faptul că *„Nimeni nu s-a suit în cer, afară de Cel ce S-a coborât din cer, adică Fiul omului, care este în cer.”*?

„Așadar, unde Se afla El, în cer sau pe pământ?”

„Nu știu. El a spus că S-a coborât din cer, dar este în cer.” Aleluia! El nu căuta o înțelegere firească, nu căuta pe cineva care să spună „Este aici sau acolo!”, ci căuta pe cineva care să spună: „Este aici și acolo în același timp!”

Amintiți-vă că atunci când i s-a arătat apostolului Pavel pe drumul Damascului, Isus i-a spus: *„Saule, Saule, de ce Mă prigonești?”* Ce a văzut Pavel? O Lumină strălucitoare, un Stâlp de Foc, iar un Glas i-a zis: *„Saule, Saule, de ce Mă prigonești?”* „Cine ești Tu, Doamne?” a întrebat el, iar Glasul i-a spus: *„Eu sunt Isus pe care-L prigonești.”* Acolo era o Lumină strălucitoare care strălucea înaintea apostolului Pavel, iar Glasul i-a spus: „Eu sunt Isus!” Nu al doilea sau al treilea Isus, ci singurul Isus. Dar unde era trupul cu semnele cuielor, unde S-a dus, unde se afla? Vedeți, voi nu trebuie să vedeți trupul cu semnele cuielor ca să-L vedeți pe Isus. Pavel a văzut o Lumină și a întrebat: *„Cine*

ești?”, iar El i-a răspuns: „*Eu sunt Isus pe care Îl prigonești tu!*”

Dar Pavel nu

prigonea trupul străpuns de cuie, ci prigonea Trupul Bisericii care era pe pământ și în care locuia Duhul Sfânt, iar Isus a spus: „Acesta sunt Eu, pe care tu Îl prigonești!”

Așadar, aici Îl avem pe

Isus în credincioși, în Lumină și trupul străpuns de cuie în

ceruri, toate în același timp. Câți Isus sunt? Unul singur. Trupul

Lui era în cer, iar Stâlpul de Foc pe pământ. Ce a făcut El? A adunat înapoi

limbile de foc? Fratele Branham a spus că în ziua de Rusalii, Stâlpul de foc

S-a împărțit, S-a frânt și S-a așezat ca limbi de foc peste cei din camera de

sus. Este adevărat? Dar aici, același Stâlp de Foc vorbea cu apostolul Pavel.

Ce a făcut El? S-a întors la fiecare credincios și a spus: „Vreau limba aceea

de foc înapoi pentru că trebuie să Mă arăt lui Pavel!”? Nicidecum! Duhul Sfânt

era încă în ei. Așadar, Stâlpul de Foc era încă împărțit peste ei și în același

timp vorbea cu apostolul Pavel.

Este timpul ca

Mireasa lui Isus Hristos să iasă de la grădiniță, din clasa întâi, să înceteze

să se mai uite la lucrurile firești și să înceapă să vadă cu ochi duhovnicești.

Dacă mergem la

botezul lui Isus din râul Iordan, vedem că Biblia spune că cerul s-a deschis.

Ioan a văzut cerul deschizându-se și Duhul lui Dumnezeu coborând în chip de

porumbel peste Isus, iar un Glas din cer a spus: „*Acesta este Fiul Meu în care Îmi*

găsesc plăcerea să locuiesc.” Este

adevărat?

Trinitarienii se uită

la tabloul acesta și spun: „Vedeți, aici sunt trei persoane: Isus pe pământ,

Duhul coborând și Glasul din ceruri.” Nu, nu este decât Unul singur. Toată Biblia

spune că Dumnezeu este Unul, un singur Dumnezeu, o singură Persoană și nu trei.

Faptul că a existat un Glas, un chip de porumbel și un trup care stătea în râu, nu înseamnă că sunt trei dumnezei, ci Unul singur. Ce spune Scriptura, Cine este Isus? Emanuel. Cine este Emanuel? Dumnezeu cu noi. Isus Hristos era Stâlpul de Foc, Se afla în trupul credincioșilor și avea trupul străpuns de cuie pe Scaunul de domnie al lui Dumnezeu, în același timp.

În câți Isus credem noi? În Unul singur. Vedeți? Noi trebuie să avem ochi duhovnicești. Problema este că avem în jurul nostru prea mulți Nicodimi care spun:

„Cum este posibil așa ceva? Ce vrei să spui?”

„Aveți ochi duhovnicești, fiindcă cu Dumnezeu este posibil totul.”

„Păi, eu nu am cunoscut decât timpul, spațiul și materia.”

„Dacă vii de la Dumnezeu, există un timp pe care l-ai cunoscut înainte să cunoști timpul, spațiul și materia, iar Viața care a existat înainte de spațiu, timp și materie, locuiește în tine, de aceea noi suntem aduși la Viața de Cuvânt și amnezia spirituală este frântă. Noi nu trebuie să înțelegem Biblia prin timp, spațiu și materie, ci trebuie s-o înțelegem duhovnicește.” Aleluia! Necazul este că ne-am antrenat prea mult din Biblie folosind unelte de învățatură denominaționale. Ne-am antrenat prea mult cu studii biblice denominaționale, cu cărți și ajutoare denominaționale, dar toate acestea ne-au adus doar cunoștința pe care a avut-o și Nicodim.

Eu cred că ceea ce ne

trebuie nouă este să lăsăm Mesajul să ne dea termenii biblici, definițiile biblice și să ne învețe sau să ne antreneze în Biblie. Să lăsăm ca toate acestea să vină de la Mesajul orei. De multe ori, noi dorim să-i ajutăm pe copiii noștri să memoreze versete biblice, dar învățând aceasta, ei vor lua materialul lui Bob Jones, pe care l-am folosit și eu acasă. Acesta este motivul pentru care nu condamn pe nimeni, dar cred că acel fel de învățătură a fost în detrimentul înțelegerii noastre asupra Scripturilor, pentru că provine de la surse trinitariene sau de la seminare, iar profetul ne-a învățat că aceste lucruri nu ne vor face nici un bine și nu ne vor duce nicăieri.

Pavel a avut toate acestea, a avut toată învățătura seminarelor, toate sulurile, a citit tot, toate comentariile, a fost învățat de Gamaliel, a fost primit de marele preot, dar într-o zi a spus: „*Am socotit totul un gunoi.*” El nu a pus nici un preț pe toată învățătura aceea, pentru că întâlnirea cu Stâlpul de Foc și venirea Duhului Sfânt peste el, a reparat tot ce nu a înțeles singur. Apoi, a plecat în Arabia și a studiat timp de trei ani și jumătate ceea ce a primit într-o clipă de la Dumnezeu, dar de data aceasta totul a fost diferit. El a citit de multe ori Scripturile, dar după întâlnirea cu Stâlpul de Foc a mers în Arabia, iar de atunci încolo, nu a mai citit Scripturile cum obișnuise s-o facă până atunci și nu a mai spus: „Gamaliel ne-a învățat...”

Uitați de Gamaliel!

Ce a spus Stâlpul de Foc? Ce a spus Duhul Sfânt? Noi nu mai suntem credincioși denominaționali, am fost ridicați de acolo. Cuvântul a fost restituit! Ce a fost în denominațiuni? Parțial, parțial, parțial. Dar noi nu dorim ceva parțial, ci plinătatea. Ce vine azi? Cuvântul deplin cu descoperirea deplină. Mesajul este „Curriculum-ul” meu biblic, Mesajul este Învățătorul meu biblic, Mesajul are tălmăcirea corectă a Cuvântului cu legitimare divină. Aleluia! Noi nu încercăm să formăm mici „Nicodimi”, ci încercăm să aducem Gândul lui Dumnezeu și să lăsăm deosebirea duhovnicească să ne învețe Cuvântul.

Așadar, apostolul

Pavel a văzut Stâlpul de Foc. În 1 Corinteni, el spune că Domnul a fost văzut de Cutare, Cutare și Cutare, iar în cele din urmă, a fost văzut și de el. Dar cum L-a văzut el? El a văzut Stâlpul de Foc, Lumina orbitoare, iar când a văzut-o, nu a știut Cine era acea Lumină, dar Ea i-a vorbit și atunci el a întrebat: „*Cine ești?*” iar Lumina i-a răspuns: „*Eu sunt Isus.*” Când Pavel a ajuns la 1Corinteni 15 și a relatat cine L-a văzut pe Domnul, el nu a făcut nici o diferențiere cu privire la Cine a fost văzut. De fiecare dată a fost Isus, fie că era Isus stând cu apostolii Săi și zicând: „Vino și puneți degetul în rana Mea”, fie că era El vorbind cu Maria, care nu L-a recunoscut și a crezut că era grădinarul, pentru că El era într-un alt chip, fie că S-a arătat celor doi pe drumul Emausului. Indiferent care era chipul în care Se afla, Pavel a spus că Cel pe care L-au văzut fiecare dintre ei, a fost Isus. Dar el nu făcea referire la trupul străpuns de cuie, ci se referea la Isus Hristos.

Așadar, voi puteți să-L vedeți pe Isus fără să vedeți trupul Său străpuns. El poate apărea într-un alt trup și să fie El Însuși, nu un al doilea Isus. Noi nu suntem nici trinitarieni, nici unitarieni.

Fratele Branham a spus: „*Dumnezeu nu este Unul așa cum degetul meu este unul.*” Această afirmație este derutantă dar numai până când o ducem la botezul lui Isus din Iordan. De ce? Pentru că acolo avem: trupul de carne a lui Dumnezeu care a fost numit Isus Hristos, Duhul lui Dumnezeu care S-a coborât peste El și Glasul din cer care a spus ceva.

Dacă am fi unitarieni, noi am spune: „Păi, aceea era doar o vedenie pentru că Duhul lui Dumnezeu era deja peste El și Isus Însuși Și-a proiectat Glasul în sus spunând: „Acesta este Fiul Meu.” Aceasta este învățătura unitarienilor.

Apoi, am putea spune:

„Isus este numai acolo unde este trupul Său.” Dar când ajungem la apostolul Pavel, el vede o Lumină. Noi știm că trupul Său jertfit Se afla pe scaunul de domnie, dar cu toate acestea El a spus: „*Tu Mă prigonești!*”, făcând referire la Trupul format din mai multe mădulare. Cu toate acestea, este un singur Isus, dar El nu trebuia să fie tot timpul în trupul acela, ci putea fi într-un Trup alcătuit din mai multe mădulare și în același timp putea să I Se arate și apostolului Pavel, fără să fie nevoit să adune din nou acele „piese”.

Vedeți, acesta este Dumnezeu, nu un om! Nu este cineva ca mine și ca voi. Eu nu pot să fiu în același timp și aici și acolo, în trup, dar El nu este ca noi. El este Dumnezeu!

Așadar, noi nu putem folosi facultățile noastre mintale ca să interacționăm cu Viața, ca să-L înțelegem pe Dumnezeu, ci trebuie să credem Scripturile așa cum au fost scrise. Nu cum le-am înțeles noi, ci cum au fost scrise. Aleluia!

Să mergem la Marcu
16.9-13.

Nu știu cum gândiți voi, dar mie îmi place când Cuvântul vine și dă rămadă înțelegerea noastră umană cu privire la Scripturi. Mie îmi place când citesc ceva și spun: „Toată viața am citit greșit lucrul acesta!” Mă bucur cu adevărat și nu spun niciodată: „Nu poate fi așa!” Nu! Când Mesajul vine și folosește un verset altfel decât l-am folosit eu și îmi dă peste cap înțelegerea pe care am avut-o, eu spun: „Slăvit să fie Dumnezeu!”, pentru că atunci când am fost copil, când am mers la școala duminicală, la școala pentecostală, am fost învățat altfel și eram plictisit. Mi se spunea: „Totul s-a întâmplat atunci, totul s-a întâmplat acolo!” Astfel, învățam despre ceea ce s-a întâmplat cu mii de ani în urmă și așteptam ceva ce părea că nu mai vine

niciodată, despre care vorbeam anual, la fiecare serviciu: „Într-o zi...”

Dar când îl ascult pe

profet astăzi, el spune: „*În care zi?*”

Ziua aceea este astăzi!” Și dintr-o dată, când toată înțelegerea mea este dărâmată, spun: „Îți mulțumesc, Doamne, pentru că eu trăiesc în ziua împlinirii întregii Biblii.”

Acesta este un Cuvânt

veșnic. El a fost scris pe foi de hârtie, dar unde era înainte ca să fie aici? În Gândul lui Dumnezeu. Apoi, Dumnezeu a vorbit Cuvântul Său și cineva L-a scris, fiecare Cuvânt al Său fiind veșnic. Eu nu trebuie să mai merg prin Scriptură și să spun: „Da, s-a împlinit, s-a împlinit, s-a împlinit! Totul s-a încheiat, iar eu nu mai am decât câteva versete.” Nu!

Dacă citim în cartea Evreilor, vedem că

apostolul Pavel le scrie evreilor despre Exod, care pentru ei s-a încheiat, deoarece au ieșit din Egipt și au ajuns în țara făgăduită, deci aceasta s-a încheiat, s-a întâmplat, a avut loc în istoria lor. Eu am învățat aceasta când am fost în școala primară: „Moise a venit, i-a scos afară, iar Miriam a dansat lângă Marea Roșie.” Dar Pavel a adăugat: „Aceasta li s-a întâmplat ca să ne servească nouă drept exemplu.” Pavel a scris aceasta în timpul său: „Ceea ce li s-a întâmplat lor în călătoria Exodului, nu a fost pentru ei, ci pentru noi, chiar acum.”

Totul s-a împlinit

înaintea ochilor noștri! Noi trăim împlinirea Cuvântului, Scripturile vin la viață și sunt făcute trup, și sunt atât de multe încât este greu să le numim pe toate.

Fratele Branham a

predicat „Al treilea Exod” și a luat ceea ce a luat și Pavel. Pavel a fost

acolo în cadrul celui de-al doilea Exod și a încercat să poziționeze biserica în Țară.

Așadar, noi am avut un prim Exod, apoi un al doilea Exod și există un al Treilea Exod, ceea ce înseamnă că Exodul continuă să se întâmple, continuă să se întâmple și continuă să se întâmple. Apoi, fiecare dintre cei care venim la Domnul, avem propriul nostru Exod. Deci, noi ne putem găsi în Scripturi, ieșind din Egipt, pribegind prin pustie și intrând în Țara făgăduită, intrând în posesia moștenirii noastre.

Așadar, există trei Exoduri, dar și o poveste individuală a Exodului care are loc de fiecare dată când un credincios se întoarce la Domnul. Înseamnă că Scripturile nu trebuie puse acolo sau dincolo pentru că avem un Cuvânt viu, menit să fie trăit, și El trăiește prin fiecare om care vine și astăzi la călătoria Exodului.

Marcu 16.9-14:

„(Isus, după ce a înviat, în dimineața zilei dintâi a săptămânii, S-a arătat mai întâi Mariei Magdalena, din care scosese șapte draci.”

Noi știm că aceasta este un simbol al ultimei biserici pentru că ea a fost eliberată deja de cele șapte epoci ale bisericii.

„Ea s-a dus și a dat de știre celor ce fuseseră împreună cu El, care plângeau și se tânguiau.

*Când au auzit ei că este viu și că a fost văzut de ea,
n-au crezut-o."*

Ei au auzit că El a fost văzut de ea și că
este viu, dar nu au crezut.

„După aceea, S-a arătat într-alt chip..."

Aceasta s-a întâmplat
pe drumul Emausului, iar dacă mergem în Luca 24, vom vedea că Însuși
Isus a mers cu ei pe drum, dar era într-un alt chip.

*„După aceea, S-a arătat într-alt chip la doi dintre ei pe drum, când se duceau
la țară.*

*Aceștia s-au dus de au spus lucrul acesta celorlalți, dar
nici pe ei nu i-au crezut."*

Vedeți, aici avem mai
mulți martori care spuneau că L-au văzut pe El, dar ei nu i-au crezut pentru că
nu-L puteau vedea.

Aș vrea să vă arăt
imediat ceva.

*„În sfârșit, S-a arătat celor unsprezece, când ședeau la masă, și i-a
muștră pentru necredința și împietrirea inimii lor, pentru că nu crezuseră pe
cei ce-L văzuseră înviaț."*

Vedeți, aici a venit

Însuși Isus și i-a mustrat pentru necredința și împietrirea inimii lor. Poate aceasta ne face să ne gândim că ar fi drept să spunem și noi la fel ca și Toma: „Eu nu voi crede nici o poveste, nu voi lua drept adevărată mărturia nimănui și nu voi crede până când nu-L voi vedea cu ochii mei!”, dar lui Isus nu i-a plăcut această atitudine. El voia ca ei să creadă mărturia celorlalți pentru că ea era în conformitate cu Scripturile. De aceea, El i-a mustrat pentru necredința lor, deoarece ceea ce le spuneau frații lor era în conformitate cu Scripturile.

Sunt oameni care nu

cred acest Mesaj pentru că vor să vină jos Însuși Isus. Ei spun: „Vreau să vină să-mi spună Duhul Sfânt...”

Prieteni, El ne-a

vorbit deja prin gura care a stat înaintea noastră și ne-a spus: „Este Scriptura făcută vie!” Veți crede voi Cuvântul prin mărturia unuia dintre copiii lui Dumnezeu sau vreți să vină El Însuși jos în trupul străpuns de cuie? El vă va mustra pentru necredința și împietrirea inimii voastre, pentru că nu ați crezut mărturia unui credincios, a unui copil al lui Dumnezeu care v-a confirmat că Scripturile Se împlinesc. Eu le-am vestit Cuvântul la unii oameni, iar ei mi-au spus: „Eu nu voi crede dacă nu-mi spune El Însuși aceasta!” El ne spune chiar acum: „Acesta este El! Ea este El! El este în Biserica Sa!” Ce vreți mai mult?

Să mergem în Ioan

20.1-2:

„În ziua dintâi a săptămânii, Maria Magdalena s-a dus dis-de-dimineată la mormânt, pe când era încă întuneric, și a văzut că piatra fusese luată de pe mormânt.

A alergat la Simon Petru și la celălalt ucenic, pe care-l

iubea Isus, și le-a zis: „Au luat pe Domnul din mormânt și nu știu unde L-au pus.”

Apostolul pe care-l

iubea Isus era Ioan. El este cel care a scris Evanghelia după Ioan, dar în toată Evanghelia sa, nu spune niciodată cine este el; vorbește despre toți ceilalți, dar când se referă la sine spune: „celălalt apostol”, „un alt apostol” sau „cel pe care-l iubea Isus”. Astfel, noi știm că el se referă întotdeauna la sine și mai știm că Ioan este un simbol al Miresei. Amin! Astfel, când spunem: „Cercetați Scripturile”, putem spune: „Cercetați Scripturile și fiți atenți la Ioan pentru că el este un simbol al Miresei.”

Dacă ne uităm la

Ioan, îndeosebi la cartea sa, vedem că Ioan și Andrei au fost primii care au primit Cuvântul de la Ioan Botezătorul (Ioan 1.35). El a spus: *„Acesta este Mielul lui Dumnezeu!”*, iar pentru că au crezut aceasta, el și Andrei au plecat și au început să-L urmeze pe Isus. Fiți atenți la Mireasă! *„Cercetați Scripturile, căci ele vorbesc despre Mine.”* Mireasa era chiar acolo, de la începutul slujbei lui Isus.

Ioan 18.15. Noi știm că

slujitorii de la Templu au venit să-L aresteze pe Isus și că toți apostolii Săi s-au împrăștiat. Dar a fost o împrăștiere de scurtă durată pentru că unul dintre ei s-a strecurat și L-a urmat pe Isus până la proces. De asemenea, știm că și Petru a reușit să pătrundă înăuntru, dar Petru a intrat pentru că Ioan era deja acolo.

Așadar, Mireasa s-a

aflat acolo și l-a auzit pe premergător, pe Ilie, spunând că Acela era El, iar când el a spus aceasta, Mireasa era chiar acolo pentru a recunoaște aceasta. Chiar și atunci când El a fost arestat și ceilalți s-au împrăștiat, Mireasa era chiar acolo, ea fiind întotdeauna tainică, adică nu a fost menționată. Acesta

este motivul pentru care Ioan nu și-a menționat numele în cartea sa: el este un simbol al Miresei, el este taina. Biblia nu spune: „Ioan”, ci „cel pe care-l iubea Isus”, iar Isus Își iubea Mireasa sau pe „celălalt apostol.”

Ioan s-a strecurat înăuntru și a fost cu Isus de-a lungul întregului proces. Petru a fost acolo doar un timp, pentru că s-a lepădat de El și a ieșit afară, dar Ioan nu s-a lepădat de El și nici nu a ieșit afară.

La răstignire, toți apostolii L-au uitat, dar Ioan a fost acolo, iar în Ioan 19.26, citim că în timp ce atârna pe cruce, Isus a privit în jos și a văzut femeile. Este uimitor că bărbații au fugit, dar femeile erau acolo, iar Ioan era cu ele. El a privit în jos și a spus: „Femeie, fiul tău”, după care l-a privit pe apostol și a spus: „Mama ta.”

Cine era prezent la răstignire? Ioan. Vedeți, de-a lungul tainei Scripturii, oriunde Îl veți vedea pe Hristos sau un simbol al Său, o veți vedea și pe Mireasa Sa. Mireasa este întotdeauna acolo. Cu Iosif a fost o mireasă; cu David era o mireasă, și cu fiecare simbol al Lui, a fost o mireasă. Oriunde veți privi, veți vedea că acolo este o mireasă. Când El a părăsit grădina singur, a fost urmat în taină de Mireasă, iar la răstignire, Mireasa era încă acolo.

După învierea sa, ucenicii au ieșit la pescuit pe Marea Tiberiadei, iar în timp ce erau în barcă, pe mal a apărut un Om misterios care i-a întrebat: „Copii, ați prins ceva?”

„Nu”, au răspuns ei, iar El le-a zis:

„Aruncați năvodul în
partea cealaltă.”

Ei au făcut așa și au
prins pește, iar Ioan, ucenicul pe care-l iubea Isus, L-a recunoscut primul și
a spus: „Acela este Domnul!” Atunci, Petru a sărit din barcă și a pornit spre
El, dar Mireasa a fost prima care L-a recunoscut pe Domnul înviat, pe Marea
Tiberiadei.

Ioan a fost ultimul apostol care L-a văzut în Cartea Apocalipsei și a fost
primul care a primit descoperirea celor șapte Tunete. El a stat acolo, a auzit
cele șapte Tunete care au făcut să se audă glasurile lor și a știut ce spuneau.
Ele au fost descoperirea celor șapte Peceti, dar când a vrut să scrie, i s-a
spus: „Nu scrie!”

Așadar, Ioan, Mireasa, a fost cea care a
primit descoperirea celor șapte Tunete. Ioan a fost cel care a mâncat Cartea în
Apocalipsa 10. Ioan a fost singurul apostol care nu a murit ca martir. Ei au
încercat să-l fiarbă în ulei, dar nu au putut să-l ucidă. Atunci, l-au trimis
pe Insula Patmos, unde trebuia să moară, dar acolo a primit cea mai mare
descoperire, Piatra de încheiere a Bibliei, după care l-au adus înapoi și a murit
de bătrânețe, arătând că Mireasa nu va trece prin necaz. Ioan este singurul
apostol care nu a murit ca martir, el fiind un simbol al Miresei, pentru că
Mireasa nu va trece prin necaz. Cercetați Scripturile pentru că ele sunt cele
care mărturisesc despre Mireasă. Ea este acolo, o găsim din Geneza până în
Apocalipsa, dacă avem ochi să vedem. Dacă citim un verset din Biblie și nu-L
vedem pe Hristos, să ne întoarcem înapoi și să-L citim din nou. Dar trebuie să
ținem minte că asemenea lui Adam, Hristos este parte bărbătească și parte
femeiască. Mergeți și găsiți Bărbatul! Noi L-am căutat și L-am găsit, El este
acolo și acolo, acolo și acolo, dar întoarceți-vă și găsiți și Femeia pentru că
și Ea este acolo și acolo, acolo și acolo. Ea este Taina care s-a desfășurat
de-a lungul Scripturilor, împreună cu Taina Bărbatului, tot Noul Testament,
chiar și Ioan, preumbrind-o pe Mireasă.

Să mergem în Ioan

20.2-10:

„A alergat la Simon Petru și la celălalt ucenic, pe care-l iubea Isus, și le-a zis: „Au luat pe Domnul din mormânt și nu știu unde L-au pus.”

Petru și celălalt ucenic au ieșit și au plecat spre mormânt.

Au început să alerge amândoi împreună. Dar celălalt ucenic alerga mai repede decât Petru și a ajuns cel dintâi la mormânt.”

Cine a ajuns primul?

Ioan. Puteți vedea tiparul?

„S-a plecat și s-a uitat înăuntru, a văzut fâșiile de pânză jos, dar n-a intrat.

Simon Petru, care venea după el, a ajuns și el, a intrat în mormânt și a văzut fâșiile de pânză jos.

Iar ștergarul, care fusese pus pe capul lui Isus, nu era cu fâșiile de pânză, ci făcut sul și pus într-un alt loc, singur.

Atunci, celălalt ucenic, care ajunsese cel dintâi la mormânt, a intrat și el; și a văzut și a crezut.”

Dacă ne uităm la

celelalte relatări, s-ar părea că nimeni nu a crezut, dar a fost un apostol

care a crezut de la început, iar acela a fost Ioan, simbolul Miresei. El a privit înăuntru, a văzut și a crezut.

„Căci tot nu pricepeau că, după Scriptură, Isus trebuia să învieze din morți.”

Ioan a crezut fără să cunoască Scripturile. El nu a avut nevoie de Scripturi ca să creadă, pentru că Ceva din el spunea: „Eu cred.” Dar ei nu cunoșteau încă Scripturile. Aleluia!

„Apoi, ucenicii s-au întors acasă.”

Aici este Ioan, un simbol al Miresei. El nu înțelegea totul și nu cunoștea Scripturile care spuneau că El trebuie să învie din nou. Ioan a auzit mărturia Mariei. Maria, din cele șapte epoci ale Bisericii, i-a spus că El a înviat pentru că piatra a fost dată la o parte și trupul Lui nu mai era acolo. Atunci, el și Simon Petru au alergat la mormânt, iar el a ajuns primul.

Ați observat că atunci când Isus a ajuns într-un loc, El a întâlnit mai întâi o femeie? Când S-a dus să-l învie pe Lazăr, El a întâlnit mai întâi o femeie. Când a mers în Samaria, a întâlnit mai întâi o femeie. De ce? Este Taina Miresei în toată Biblia. Întotdeauna, Isus a ajuns mai întâi la o femeie.

Ioan a alergat, a privit în jos și a văzut. El nu a intrat pentru că mai întâi au trebuit să intre evreii. Simon Petru a intrat primul, a văzut și a plecat. Apoi, a intrat înăuntru și Ioan, iar când a intrat înăuntru și a privit în jur, el a văzut și a crezut. Este cel mai minunat verset pe care l-am citit în acest pasaj, pentru că ei nu cunoșteau încă Scripturile care spuneau că El trebuie să moară și să

învie din nou.

Vedeți, Ioan nu a avut nevoie de dovezi ca să creadă, dar dacă mergem mai jos și citim de la versetul 11, vedem că nici măcar Maria nu a crezut că El a înviat:

„Dar Maria ședea afară lângă mormânt și plângea. Pe când plângea, s-a plecat să se uite în mormânt.

Și a văzut doi îngeri în alb șezând în locul unde fusese culcat trupul lui Isus; unul la cap și altul la picioare.” (v.12).

Au fost doi îngeri, doi mesageri, unul la cap și unul la picioare. De ce? Pentru că au fost doi: Pavel a fost la începutul epocilor bisericilor, iar fratele Branham a fost la sfârșitul lor.

„Femeie”, i-au zis ei, „pentru ce plângi?” Ea le-a răspuns: „Pentru că au luat pe Domnul meu și nu știu unde l-au pus.”

După ce a zis aceste vorbe, s-a întors și a văzut pe Isus stând acolo în picioare, dar nu știa că este Isus.” (v. 13-14).

Isus! Care Isus?

Stâlpul de Foc? Trupul străpuns de cuie? Mariei i S-a arătat într-un chip, iar celor de pe drumul Emausului li S-a arătat într-un alt chip. Apoi, când i S-a arătat apostolului Pavel, El era într-un alt chip și într-un alt chip a fost când a stat cu apostolii în cameră, iar ei și-au pus degetul în rana Sa. Câte chipuri avem? Patru. Apoi, El era în chipul în care era prigonit, ceea ce

Înseamnă că avem cinci chipuri. Câți Isus avem? Unul singur, indiferent în cât de multe chipuri este El. El a spus: „*Eu sunt Isus!*” Aleluia!

Nu sunteți bucuroși pentru că nu trebuie să vă bazați pe o înțelegere firească, doctrinală, ci puteți citi Scripturile și să spuneți: „Acesta nu este nimic altceva decât Adevărul!”?

Cum funcționează? Nu știu. Tot ceea ce știu este că funcționează și este adevărul, iar eu Îl cred. Ceva din mine spune: „Când Pavel a văzut Stâlpul de Foc care i-a spus: „Eu sunt Isus!”, Acela era Isus! Când El a spus: „Eu sunt Isus pe care-L prigonești în trupul celor credincioși!”, Acela a fost tot Isus. Cum funcționează? Nu știu, dar este Adevărul.

„După ce a zis aceste vorbe, s-a întors și a văzut pe Isus stând acolo în picioare, dar nu știa că este Isus.”

De ce nu L-a cunoscut? Pentru că El era într-un alt chip. Dacă El ar fi stat acolo cu barba smulsă și cu semnele cuielor în palmele Sale, ea ar fi știut Cine stă în fața ei. Poate ziceți: „Păi, El purta o haină mare care-i acoperea mâinile!” Vă rog! El era într-un alt chip!

„Femeie”, i-a zis Isus, „de ce plângi? Pe cine cauți?” Ea a crezut că este grădinarul și i-a zis: „Domnule, dacă L-ai luat, spune-mi unde L-ai pus și mă voi duce să-L iau.” (v.15).

Ea nu a crezut ceea ce credea Ioan. Vedeti? Ioan s-a uitat și a crezut că El înviase din morți, dar Maria s-a uitat și a spus: „Unde este El? Unde este trupul? Eu continui să caut

un trup.” Iat-o aici căutând trupul!

„Isus i-a zis: „Marie!” (v. 16).

Vedeți, El vorbea

deja cu ea. El îi spusese: „De ce plângi, femeie?”, dar nu Glasul Său i-a deschis ochii. Nu glasul îngerului al șaptelea, nu glasul celei de-a patra făpturi, au deschis ochii, pentru că mulți oameni au auzit glasul acela. Nu glasul îngerului al șaptelea a deschis ochii Mariei; ochii ei s-au deschis atunci când El a strigat-o pe nume, iar chemarea pe nume este descoperirea Tainelor.

Așadar, singurul

lucru care i-a putut deschide ochii pentru a vedea Cine era Cel care vorbea cu ea, a fost descoperirea Tainelor. Atunci a fost strigat numele ei, atunci El i-a zis: „Marie!”

*„...Ea s-a întors și I-a zis în evreiește:
„Rabuni!”, adică „Învățătorule!” (v. 16).*

Când El a strigat-o

pe nume, ea a știut Cine era El!

Acum, noi putem vedea

Taina care este în Biblie, din Geneza până în Apocalipsa.

În mesajul „**Evenimente actuale clarificate prin
profeție**” din anul 1965, scrie:

„Aici este un alt lucru pe care l-au făcut ei, voi știți, au ascultat o predică de șase ore despre profețiile care erau legitimate. Aceasta le-a spus El de-a lungul drumului. De îndată ce ei au început să meargă în josul drumului, El a pășit alături de ei, pentru că El era chiar acolo, în Ierusalim. Șase ore mai târziu, șaiszeci de optimi, ei se aflau pe drum, la șase mile de Emaus. Aceasta este ceea ce este. Iar El a predicat, confirmând profeția timp de șase ore.”

Vedem că fratele

Branham subliniază faptul că a fost o predică de șase ore. Șase mile, șaiszeci de optimi, un mesaj de șase ore, iar în timpul acestui mesaj de șase ore, El era acolo cu Glasul Său, iar Glasul Său le tălmăcea Scripturile și le așeza în inimile lor. Dar numai când au ajuns în al șaptelea ceas, L-au invitat în casă, iar El a intrat înăuntru, a luat pâinea și a frânt-o. Și fratele Branham a spus că El a făcut ceva ce mai făcuse înainte de răstignirea Sa. El le-a arătat semnul Fiului omului, a făcut ceva ce mai făcuse înainte, iar când a făcut aceasta, ochii lor s-au deschis, așa că au ieșit afară să strige, dar El S-a făcut nevăzut.

Atunci, au fugit

înapoi. Ei călătoriseră departe de Ierusalim, de locul unde urmau să aibă loc Rusaliile, s-au îndepărtat timp de șase epoci ale Bisericii, dar când au ajuns în cea de-a șaptea epocă, a venit El Însuși și a frânt pâinea; a făcut ceva, a arătat semnul slujbei Fiului omului, semnul lui Mesia, ceva ce mai făcuse înainte de răstignirea Sa, iar atunci ochii lor s-au deschis și imediat au alergat înapoi la Ierusalim. Și ce au spus? „Noi L-am văzut!” Ei nu au spus că au văzut pe cineva ca El, ci au spus: „Noi L-am văzut pe El!” Dar ceilalți nu i-au crezut.

Fratele Branham a

început să ne arate cum Luca 24..., el a luat aceste umbre, aceste simboluri, și ni le-a prezentat în mesajul „Evenimente actuale clarificate prin profeție”: pe Moise, pe Noe și alte simboluri pe care le găsim de-a lungul veacurilor, și a spus: *„Probabil că Isus*

a mers la versetul acesta, apoi la acesta, etc”, și a început să arate prin Cuvânt și să descopere toate Scripturile care îi aparțineau lui.

În anul 1962, fratele

Branham a predicat mesajul „Cuvântul vorbit este Sămânța originală”, iar a doua zi, a predicat „**Semnul Seminței timpului de sfârșit**”, în care a spus:

„Ieri am predicat timp de șase ore despre subiectul „Sămânța originală a Cuvântului”, și am adus-o din Geneza până în Apocalipsa...”

Prieteni, noi am avut

același lucru în ziua noastră, din nou a fost parcurs același drum al Emausului, numai că de data aceasta El nu ne-a mai vorbit despre venirea Sa ca Jertfă, ca parte bărbătească. Dar despre ce ne-a vorbit fratele Branham în mesajul „Cuvântul vorbit este Sămânța originală”?

Adam a avut o soție

și așa cum el a avut o soție care a căzut, și Iahveh a avut o soție care a căzut, dar Hristos va avea o Soție care nu va cădea. El a restituit ceea ce a pierdut Adam, și va avea o Soție care nu va cădea, ci va sta cu Cuvântul.

Ce a făcut fratele

Branham în acest mesaj de șase ore? Ne-a dus din Geneza până în Apocalipsa, dar nu ca să ne arate Bărbatul, pe Isus Hristos, ci ca să ne-o arate pe Doamna Isus Hristos, restul Tainei care se află în Biblie. O predică de șase ore! Nu știu la câte predici de șase ore ați asistat voi, dar aceste lucruri nu se întâmplă pur și simplu.

„...Noi am adus-o din Geneza până la Apocalipsa, înainte și înapoi, într-un mesaj de șase ore care a fost înregistrat pe bandă: care a fost Planul

lui Dumnezeu, ce este El și cum este Cuvântul vorbit al lui Dumnezeu, Sămânța lui Dumnezeu.”

Prieteni, ați auzit

mesajul de șase ore? Ați auzit Glasul? O întrebare mai bună este: A strigat El numele vostru? V-a descoperit Tainele? Ați văzut altceva decât Omul răstignit pe cruce? „Eu văd că El a venit și Și-a dat Viața ca să poată fi luat din El Ceva pentru a forma un alt chip numit Mireasa Sa,” iar la sfârșitul timpului, Dumnezeu va uni Capul cu Trupul într-o unire invizibilă; când această unire va fi completă, va exista o manifestare care ne va arăta că aici, în Mireasă, este Căpetenia, după care va avea loc o schimbare în trup, va veni plinătatea Răpirii și va avea loc o unire vizibilă în văzduh.

Ai auzit un mesaj de

șase ore care ne-a explicat aceasta? Nu drumul Emausului, ci drumul nostru din Geneza până în Apocalipsa care ne-a arătat că de la început, din Geneza până în Apocalipsa, a existat o Mireasă; că de-a lungul acestui drum a existat o Mireasă tainică.

Astăzi, noi am auzit

Glasul Său, iar prin descoperirea Tainelor, ne-am auzit numele. Astfel, ochii noștri au fost deschiși și am putut spune: „Cine este Acesta?” Unii spun: „Este venirea Duhului Sfânt!” Cine este Duhul Sfânt? Isus Hristos. Unii spun: „Este venirea Cuvântului.” Dar Cine este Cuvântul? Isus Hristos. Ochii noștri au fost deschiși, așa că Mireasa poate spune: „Acesta este Isus Hristos Însuși care a venit jos pentru a Se uni cu Mireasa Sa.”

Când Ioan a privit

înăuntru, a crezut, dar ei nu cunoșteau încă Scripturile.

Uneori, ascultăm o

casetă, iar când auzim glasul acela, în noi începe să se miște Ceva, și fie că ne-a plăcut sau nu, începem să credem. Dacă unii dintre voi ați fost ca și mine, probabil ați spus: „Trebuie să mai tai din credința aceea, să fiu mai reținut pentru că încă nu am văzut semnele cuielor în palmele Sale. Eu nu pot să cred până când nu vine în camera mea și spune: „Chad, sunt Eu! Toate aceste lucruri sunt adevărate.” Indiferent cât de mult voiam aceasta, Ceva din interiorul meu continua să fiarbă și să spună: „Este adevărul! Este adevărul! Este adevărul!”, iar în cele din urmă nu am mai putut să mă împotrivesc și am spus: „Aceasta nu este nimic altceva decât adevărul!” Apoi, m-am dus să împărtășesc aceste lucruri cu prietenii mei, însă ei mi-au spus:

„Dar ce zici de versetul cutare, cutare și cutare?”

„Nu știu”, am răspuns eu, „nu m-am gândit la toate acestea. Eu nu m-am gândit niciodată la versetul acela. Nu știu, nu știu cum merge totul, dar cu toate acestea, cred.”

Vedeți, Ioan s-a uitat și a crezut, deși ei nu cunoșteau încă Scripturile.

Duminică am vorbit despre Hattie Wright care a fost o femeie umilă, cu puțină educație. Ea nu a fost o învățată în Scripturi, dar stătea acolo și asculta ceva despre crearea veverițelor și despre un Glas care i-a spus profetului:

„De ce ai nevoie?”

„De veverițe.”

„De unde vrei să vină ele?”

Astfel, el spunea cum și de unde voia să vină, și le împușca.

Să nu uităm că fratele Branham făcea referire la versetul: *„Dacă vei spune acestui munte...”* Vedeți, tot ce spunea profetul se baza pe Scripturi, dar nu veți găsi nici un verset care să spună: „Un om din Kentucky va împușca veverițe create la cuvântul său.” Vedeți, aceasta era împlinirea Scripturii, dar versetul care vorbea despre aceasta era: *„Dacă vei spune acestui munte și nu te vei îndoii în inima ta, se va ridica și se va arunca în mare.”* Acesta este versetul la care s-a gândit fratele Branham când a venit Glasul acela și i-a spus: „Tu ai nevoie de veverițe. Vorbește!” Astfel, el a vorbit și veverițele au venit la existență.

Așadar, această întâmplare s-a bazat pe Scripturi, dar când căutăm împlinirea lor, noi trebuie să fim foarte atenți ce căutăm. Versetul spune: *„Dacă veți vorbi acestui munte...”*, iar noi am putea vedea un exemplu când Isus a vorbit smochinului. Fratele Branham a venit și a confirmat acel verset, dar el nu a vorbit nici smochinului, nici unui munte, iar dacă voi luați o înțelegere ecleziastică, denominațională a Cuvântului, veți spune: „Acea nu poate fi împlinirea aceluia verset pentru că El a spus „munte”, iar eu nu am văzut nici un munte.”

Hattie Wright nu a fost la nici un seminar și nu a interesat-o faptul că acolo scria „munte” sau „smochin”; Ceva din ea a spus: „Acesta nu este nimic altceva decât adevărul. Iată împlinirea Scripturilor!”

Noi trebuie să avem

grijă cum citim Biblia, fiindcă trebuie s-o citim cu deosebire duhovnicească, cu ochi duhovnicești, nu cu intelectul. Dacă este ceva ce am putea face, aceasta ar fi să socotim toată învățătura noastră anterioară, un gunoi. Nu vă bazați pe ea, ci aruncați pe fereastră toată învățătura de școală biblică și spuneți: „Dumnezeule, învață-mă Tu această Biblie. Îngăduie-mi să știu ce ai spus Tu, îngăduie-mi să văd Cuvântul Tău, ceea ce ai rânduit Tu pentru mine, nu ceea ce îi învață pe oameni un teolog ca Bob Johnes. Eu vreau să știu ceea ce ai vrut să spui Tu prin ceea ce ai spus.” Amin! Singurul fel prin care vom putea înțelege este prin Mesajul orei, prin deosebire duhovnicească. Aceste lucruri nu sunt firești și sunt deosebite duhovnicește. Nu sunt lucruri firești comparate cu firea, ci sunt lucruri duhovnicești și sunt înțelese duhovnicește. Dacă am privi totul firește și am lua: „*Dacă veți spune acestui munte...*”, împlinirea versetului ar fi un munte aruncat în mare. Dar, nu, noi nu comparăm firescul cu firescul, ci duhovnicescul cu duhovnicescul.

Noi suntem ca și Hattie

Wright care a putut spune: „Acesta nu este nimic altceva decât adevărul”, și putem sta ca și Ioan cel iubit de Isus, care a intrat în mormânt și când a văzut, a crezut chiar dacă nu cunoștea încă Scripturile care spuneau că El trebuia să învie din morți. Știți ce au făcut Scripturile? Au confirmat ceea ce credea el. Este adevărat? De câte ori ați citit Scripturile și ele au confirmat ceea ce credeți, deși nici măcar nu știați că acele lucruri sunt acolo? Totuși, le-ați crezut fără să știți că sunt acolo, ați crezut ceva ce a spus profetul despre un personaj din Biblie sau despre ceva din Biblie; nici măcar nu ați știut că scrie acolo, dar ați considerat că era ceva ce a spus profetul și ați crezut oricum pentru că el a fost un profet legitimat. Astfel, mărturia din inima voastră este: „Acesta nu este nimic altceva decât adevărul,” iar peste câțiva ani veți citi Biblia și veți spune: „De aceea a spus aceasta!” Este scris în Biblie, dar pentru că nu a citat Biblia, nu ați știut că acel lucru este scris în Biblie. Însă aceasta nu a schimbat nimic, voi ați crezut oricum.

Vedeți, Ioan a crezut

deși nu cunoștea Scripturile. Ce credeți că s-a întâmplat când a citit Scripturile? A sărit în sus de bucurie și a strigat: „Știam eu! Știam eu! Știam eu!” Dar ceilalți au spus: „Oh, oh, oh! Eu nu am crezut.” Ioan a fost bucuros pentru că aceasta confirma ceea ce era deja în inima lui.

Eu nu vreau să fiu

teolog, student de seminar sau un învățat de școală duminicală, ci vreau să fiu Cuvântul viu, o epistolă vie care trăiește Cuvântul astfel încât să o vadă toți oamenii și să spună: „Acesta este Adevărul!” Poate ei nici nu știu măcar că aceste lucruri provin din Biblie, dar se uită la viața voastră, la felul în care vă îmbrăcați, la felul în care vă comportați și știu în inima lor că este corect. Ei nu cunosc Biblia, dar știu că ceea ce faceți voi este bine. De ce? Pentru că sunteți epistole vii citite de oameni.

Prieteni, eu vreau ca

această Carte să trăiască în trupul meu pentru ca cei din jur să privească și să spună: „Acesta este Adevărul!”, iar eu să spun: „Așa este, vrei să-L vezi scris?” Slăvit să fie Domnul! Iubesc Cuvântul! Este mult mai mult decât am crezut noi că este, este mult mai bogat și mai adânc și înseamnă atât de mult pentru noi!

Vă las cu acest ultim

gând. Fratele Branham a spus: Am predicat un mesaj de șase ore.” Este adevărat? Cuvântul vorbit este Sămânța originală. M-am dus și am verificat, dar nu pentru că m-am îndoit de cele spuse de el, ci am verificat pur și simplu. A fost un mesaj de șase ore și șaptesprezece minute, iar noi știm că „17” este numărul biruinței sau al schimbării. Potopul a început în ziua de 17, luna a doua, iar în ziua de 17, luna a cincea, corabia s-a oprit pe Muntele Ararat. Estera este a șaptesprezecea Carte a Bibliei, iar Apocalipsa 10.7 este „17”.

Fratele Branham a

predicat o predică de șase ore și șaptesprezece minute. Prieteni, în Mesaj nu

există greșeli, ci totul este exact și ne îndreaptă spre același lucru.

Iosif avea șaptesprezece

ani când a primit haina pestriță și a avut visul în care s-a văzut la dreapta tronului. Ieremia a cumpărat și a răscumpărat pământul cu șaptesprezece sicli de argint și a scris cele două scrieri, iar fratele Branham a ajuns la Peceți și a spus: „Priviți la Ieremia! Priviți la Ieremia! Priviți la Ieremia!”

Credeți că cuvintele

acestui profet nu au fost rânduite? Credeți că salutul său de la început și faptul că și-a alocat un anumit timp pentru acest mesaj, a fost întâmplător? Mesajul său trebuia să fie de șase ore și șaptesprezece minute, pentru ca noi să ne putem întoarce înapoi și să vedem acest „17”, să vedem Apocalipsa 10.7, să vedem Cartea Esterei care este a șaptesprezecea Carte a Bibliei, să vedem că 17 este prețul de răscumpărare în arginți al pământului.

Prieteni, acestea nu

sunt fabule iscusite inventate de un om. Acesta este Dumnezeu! Este Dumnezeu care orchestra fiecare Cuvânt, fiecare pas și Ceva dinăuntru nostru care poate spune: „Acesta este adevărul!”

Să ne ridicăm în

picioare. Suntem departe de a termina, dar slăvit să fie Domnul! Mie îmi place subiectul acesta. Vă iubesc pe toți și sunt foarte mulțumitor pentru că sunteți un popor care nu trebuie să vadă pentru a crede. Voi știți că Toma a spus: „Dacă nu voi vedea, nu voi crede”, iar Isus a zis: „Binecuvântat este cel ce nu vede și crede!” Asemenea lui Ioan, Mireasa este binecuvântată pentru că se uită înăuntru, vede și crede înainte de a cunoaște Scripturile. Binecuvântat este cel ce nu vede, dar cu toate acestea, crede. Eu nu am fost aici în timpul slujbei fratelui Branham, dar o cred în întregime. Nu am fost aici ca să văd Stâlpul de Foc mișcându-se prin audiență, dar cred fiecare Cuvânt pentru că am o altă vedere, diferită de ceea ce văd ochii firești. Nu este ceva ce am văzut cu ochii și nu sunt nici ochii minții mele, dar cu ochii credinței, eu am văzut

Stâlpul de Foc mișcându-se în seara aceasta de la acest amvon. Prin credință, eu îi văd pe îngerii în jur. De ce? Pentru că așa ne-a spus El.

„Cuvintele Mele sunt Duh și Viață.” Astfel, Duhul a ieșit și S-a mișcat de la amvon peste audiență pentru că aceasta este ceea ce ne-a spus profetul, iar noi avem altfel de ochi. Niciunul dintre noi nu am fi putut vedea aceste lucruri cu ochii firești. Eu nu am văzut Stâlpul de Foc cu ochii aceștia. La fel s-a întâmplat când Elisei și slujitorul său se aflau la Dotan, iar slujitorul nu putea vedea carele de foc din jurul lor, deși erau acolo. Eu nu pot vedea cu ochii firești această credință care se ridică, dar cu siguranță o văd cu ochii inimii mele și astfel pot spune: „El este aici, prezența Sa este aici; Stâlpul de Foc este aici, Cuvântul Său este aici!”

Binecuvântat este cel
ce nu vede, dar crede.

Eu spun: „Doamne,
ajută-mă să nu mă bazez pe vederea mea, pe înțelegerea mea, ci pe credința în acest Cuvânt care ne duce de la început până la sfârșit.” Poate va trebui să credem cu adevărat înainte să vedem. S-ar putea ca în Mesaj să fie unele lucruri pe care va trebui să le credem doar pentru că le-a spus profetul și abia după aceea să le găsim în Biblie. Aceasta s-a întâmplat în ultimii cincizeci de ani. Ori este un profet al lui Dumnezeu, ori nu este.

Credința noastră
trebuie să ajungă la un nivel la care să fim conduși de ea, nu de cunoștință, să pășim prin credință, nu prin intelect, pentru că credința noastră este cea care va birui lumea. Uneori, Dumnezeu reține ceva numai ca să vadă dacă avem credință. El poate să ne arate un tablou pe care ochii noștri firești să-l vadă greșit, dar face aceasta doar ca să vadă ce vor vedea ochii credinței noastre. De ce aceasta? Pentru că singurul lucru care va birui constrângerea ce se ridică împotriva Miresei, va fi credința. Toate sentimentele umane vor fi constrânse, tot raționamentul uman va fi constrâns și toată înțelegerea

va fi constrânsă. Singura care va birui este credința, dar nu în ceea ce vedem, ci în ceea ce credem. Aceasta ne face un popor deosebit. Aleluia!
Amin!